

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Ἰουδαίων. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη ἑβραϊστὶ Βηθεσδὰ, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρα, καὶ ἐταράσσετο τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιῆς ἐγένετο ὥς δήποτε κατείχετο νοσήματι. ἦν δὲ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ. τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;

Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἔγειρε, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιῆς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει. Ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ.

Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· σάββατόν ἐστιν· οὐκ ἔξεστί σοι ἄραι τὸν κράβαττον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ.

Μετὰ ταῦτα εὐρίσκει αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἴδε ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένηται. Ἀπήλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτόν ὑγιῆ.

Απόδοση στη νεοελληνική:

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ἀνέβηκε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κατὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων. Ὑπάρχει δὲ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κοντὰ εἰς τὴν πύλην τῶν Προβάτων μία δεξαμενὴ, ἡ ὁποία ὀνομάζεται ἑβραϊστὶ Βηθεσδὰ καὶ ἡ ὁποία ἔχει πέντε στοές. Σ' αὐτὲς ἦτανε ξαπλωμένος μεγάλος ἀριθμὸς ἀσθενῶν, τυφλῶν, χωλῶν, παραλυτικῶν, οἱ ὁποῖοι περίμεναν νὰ κινηθῇ τὸ νερό. Διότι ἕνας ἄγγελος κατέβαινε πότε – πότε εἰς τὴν δεξαμενὴν καὶ ἐτάρασσε τὸ νερό. Ἐκεῖνος λοιπὸν πού ἔμπαινε πρῶτος, μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ νεροῦ, ἐθεραπεύετο ἀπὸ οἰονδήποτε νόσημα καὶ ἂν ὑπέφερε. Ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνας, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τριάντα ὀκτὼ χρόνια ἦτανε ἄρρωστος. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς τὸν εἶδε κατάκοιτον καὶ κατάλαβε ὅτι εἶχε ἤδη πολὺν χρόνον ἐκεῖ, τοῦ λέγει, «θέλεις νὰ γίνῃς ὑγιῆς;».

Ἐπεκρίθη εἰς αὐτόν ὁ ἀσθενής, «Κύριε, δὲν ἔχω ἄνθρωπον νὰ μὲ βάλῃ εἰς τὴν δεξαμενὴν. Ὅταν τὸ νερὸ ταραχθῇ, καὶ ἐνῶ ἔρχομαι κατεβαίνει ἄλλος πρὶν ἀπὸ ἐμέ». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Σήκω ἐπάνω, σήκωσε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτησε». Καὶ ἀμέσως ἔγινε ὑγιῆς ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐσήκωσε τὸ κρεβάτι του καὶ περπατοῦσε. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο Σάββατον.

Γι' αὐτὸ ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τὸν θεραπευθέντα, «εἶναι Σάββατον, δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σηκώσης τὸ κρεβάτι σου». Αὐτὸς τοὺς ἀπεκρίθη, «Εκεῖνος πού μὲ ἔκανε ὑγιῆ ἐκεῖνος μοῦ εἶπε, «Σήκωσε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτησε». Τότε τὸν ρώτησαν, «Ποιὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού σοῦ εἶπε, «Σήκωσε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτησε;» Ἀλλ' ὁ θεραπευθεὶς δὲν ᾔξερε ποιὸς εἶναι, διότι ὑπῆρχε πολὺς κόσμος εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐξέφυγε.

Ἔπειτα τὸν εὗρε καὶ Ἰησοῦς εἰς τὸν ναὸν καὶ τοῦ εἶπε, «Ἰδὲς, ἔγινες ὑγιῆς, μὴ ἁμαρτάνῃς πλέον, διὰ νὰ μὴ σοῦ συμβῆ ἄτι χειρότερον». Ἐφυγε ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπε εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι αὐτὸς ποὺ τὸν ἔκανε ὑγιῆ.